

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru
TIMOFTI Vladimir
TOMA Nadejda

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Gheorghe Amihalachioaie în numele inculpatei Andrușenco Daniela, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016, în cauza penală privind-o pe

ANDRUȘENCO Daniela Gheorghe, *născută la 18 octombrie 1993, originară și domiciliată din r-nul Călărași, sat. Căbăiești.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.05.2014 -30.09.2015;

Instanța de apel: 25.11.2015- 28.01.2016;

Instanța de recurs: 11.04.2016 – 31.05.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Călărași din 30 septembrie 2015, Andrușenco D. a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (1) Cod penal și în temeiul art. 60 Cod penal a fost liberată de răspunderea penală din motivul expirării termenului de prescripție.

2. Pentru a pronunța sentința, *în fapt*, instanța de fond a constatat că, la 12 mai 2013, Andrușenco D. a înaintat o plîngere la inspectoratul de Poliție Călărași privind violarea de domiciliu și răpirea sa de către Fendic Vs., Anghel E. și Anghel V., după care fiind audiată în aceeași zi în calitate de parte vătămată și fiind avertizată despre răspunderea penală în baza art. 312, 313 Cod penal, detaliat a făcut declarații referitor la faptul violării de domiciliu și răpirii sale de persoanele sus menționate. La 05 septembrie 2013, fiind audiată suplimentar în calitate de parte vătămată în cadrul efectuării acțiunilor de urmărire penală, urmărind scopul de a-i favoriza pe Fendic Vs., Anghel V. și Anghel E. de a nu fi trași la răspundere penală în baza art. 164 alin.(2) și 179 alin.(2) Cod penal, și-a schimbat declarațiile privitor la evenimentele din 12 mai 2013, date în calitate de parte vătămată, indicînd că Fendic Vs., Anghel V. și Anghel E. nu au urcat-o forțat în

automobil și nu au răpit-o, dar ea de bună voie a urcat în automobil și a mers în pădure împreună cu persoanele nominalizate, astfel în cadrul urmăririi penale prezentînd cu bună știință declarații mincinoase.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (1) Cod penal, adică *prezentarea cu bună știință a declarației mincinoase de către partea vătămată, acțiune săvîrșită în cadrul urmăririi penale*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței în modul prevăzut de art. 401 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către inculpată și avocatul Amihalachioaie Gh. în numele acesteia.

3.1. Inculpata a solicitat casarea sentinței și adoptarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care dînsa să fie achitată, din motiv că nu este vinovată de comiterea infracțiunii încriminate, iar către OUP nu s-a adresat cu careva plîngerii, despre cele avute loc la data de 12.05.2013.

Apelanta a susținut că calitatea de parte vătămată i-a fost atribuită abuziv și ilegal, indicînd că la baza condamnării sale au fost puse și declarațiile lui Olani V., care a precizat că, despre faptul că sora și nepoata au fost urcate forțat în mașină cunoaște din cuvintele surorii nepoatei, care nu a fost la fața locului. La fel, apelanta a mai susținut că nu a negat niciodată fapta avută loc la 12.05.2013, ea a negat numai răpirea sa.

3.2. În apelul suplimentar declarat de avocatul Gh. Amihalachioaie în interesele inculpatei, s-a invocat că inculpata la ultimele ședințe de judecată din instanța de fond nu a participat, iar despre sentința de condamnare a aflat mai tîrziu, la 14.12.2015, cînd în Curtea de Apel Chișinău a făcut cunoștință cu materialele dosarului.

Prin urmare, semnătura de pe avizul poștal nu este a inculpatei, invocînd în sensul dat că în materialele cauzei sunt o mulțime de documente semnate de ea și vizual este evident că semnătura nu-i aparține ultimei.

De asemenea, s-a menționat că Andrușenco D. nu a negat niciodată fapta care a avut loc la data de 12.05.2013 și toate circumstanțele cauzei, a negat numai răpirea ei, în rest ea a confirmat cele declarate de dînsa la 12.05.2013.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016 apelurile declarate de inculpata Andrușenco D. și avocatul acesteia Gh. Amihalachioaie, au fost respinse, ca fiind depuse peste termen, cu menținerea sentinței atacate.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel, verificînd termenul de declarare a apelurilor, a menționat că sentința motivată a fost pronunțată la 30.09.2015, conform avizului poștal din dosar (*a se vedea f.d.216*), la data de 02.10.2015 inculpata a primit copia sentinței Judecătoriai Călărași din 30.09.2015, iar în textul acesteia, este indicat expres modul și termenul de atac.

Inculpata a declarat apelul conform datei de pe ștampila de intrare a Judecătoriai Călărași abia la 11.11.2015, fără a invoca careva temeieri de omitere a termenului de atac.

Prin urmare, a fost apreciat critic argumentul apărării expus în apelul suplimentar, precum că semnătura aplicată pe avizul poștal nu este semnătura inculpatei, or, la materialele cauzei nu este vreun act ce ar confirma contrariul, mai mult, studiind semnătura de pe avizul poștal, cât și de pe apelul declarat la data de 11.11.2015, acestea sunt vizibil asemănătoare.

Neîntemeiat este și argumentul părții apărării, precum că la data de 14.12.2015 inculpata a făcut cunoștință cu dosarul, or, potrivit materialelor cauzei, apelul a fost declarat de aceasta la data de 11.11.2015.

Față de cele ce preced, invocînd doctrina și practica judiciară, instanța de apel a menționat că, termenul de apel este absolut și are un caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, cu excepția cazurilor cînd de către instanță au fost determinate motive întemeiate de întîrziere a declarării apelului, iar apelul declarat după expirarea termenului se consideră ca tardiv. Urmare a celor constatate și elucidate, instanța a specificat că, în ședința instanței de apel nu au fost constatate circumstanțe noi, care ar da temei pentru repunerea în termen a apelului declarat de inculpata Andrușenco D. concluzionînd că, aceasta 1-a omis neîntemeiat.

Or, pentru inculpată perioada de 15 zile a început să curgă din 02.10.2015, dată la care a primit și a semnat dovada de primire a sentinței, motive întemeiate de repunere în termen, neconstatîndu-se, partea neprezentînd probe în acest sens. Tot aici, Colegiul a reiterat că, jurisprudența CtEDO menționează despre dezavantajarea unei părți față de alta, în situația în care, instanța extinde termenul legal de apel a unei hotărîri judecătorești definitive, aducîndu-se atingere astfel securității raporturilor juridice.

6. Neîntemeiat de acord cu soluția instanței de apel avocatul Amihalachioaie Gh., acționînd în numele lui Andrușenco D. a declarat recurs ordinar, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, din motiv că aceasta ilegal și neîntemeiat a respins cererile de apel, ca fiind depuse peste termen.

În opinia recurentului, faptul că cererile de apel au fost respinse, ca fiind depuse peste termen, a încălcat dreptul la apărare a inculpatei. Mai mult, acesta specifică că, nu s-a adus în decizia instanței de apel nici o probă de constatare a acestei semnături precum că aparține și a fost aplicată de însuși Andrușenco D., care în apelul său a negat acest fapt și a indicat că această semnătură vădit nu este a ei și nu seamănă cu multiplele semnături pe care ea le-a depus pe diferite documente pe parcursul urmăririi penale și examinării judecătorești și care sunt anexate la dosarul penal.

Cu toate acestea, instanța de apel în mod formal și-a argumentat această concluzie, depășindu-și atribuțiile sale procesuale prin care și-a permis să substituie participarea unui specialist-expert pentru a efectua investigațiile speciale în domeniul grafologic.

La fel, recurentul indică că Andrușenco D. nu locuia pe adresa indicată în rechizitoriu, sat. Căbăiești, r-nul Călărași, dar în satul Sadova, același raion și despre aceasta cunoștea și instanța de fond, și procurorul, și avocatul. La casa din satul Căbăiești nu locuia de mult timp nimeni și la data de 02.10.2015, cînd se prezumă că a fost semnat

avizul poștal de primire a copiei sentinței, nu puteau avea loc evenimentele ce țin de primirea copiei sentinței în cazul când nimeni nu era prezent.

Această situație nu a fost cercetată de instanța de apel și nu s-a luat în vedere nici faptul că Andrușenco D. a depus în instanța de fond o cerere scrisă prin care a solicitat examinarea și finisarea cauzei penale în lipsa ei, motivând imposibilitatea participării prin faptul că are la întreținere un copil de 11 luni. Această cerere a fost admisă și cauza penală a fost examinată și finisată în lipsa inculpatei, dar cu participarea avocatului său.

Însă, cu toate că avocatul inculpatei a fost prezent și a participat la examinarea cauzei pînă la finisarea ei, aceasta a avut loc cu încălcarea dreptului fundamental la apărare a inculpatei, deoarece în dezbaterile judiciare, avocatul Croitoru M., a fost de acord cu procurorul și a solicitat, la fel, încetarea cauzei penale pe motivul expirării termenului de prescripție, or această poziție a avocatului diferă integral de cea a inculpatei, care pe parcursul urmăririi penale și examinării judecătorești, vina de învinuirea incriminată nu și-a recunoscut-o și a pledat pentru achitarea sa.

Astfel, prin poziția procesuală a avocatului, care diferă de cea a inculpatei, s-au încălcat flagrant prevederile art. 26 din Constituția Republicii Moldova, art.17 pct. 1), art.68 alin.(5) Cod de procedură penală, art.6 din CEDO - dreptul la un proces echitabil și art.54 alin.(4) din Legea cu privire la avocatură.

Or, în acest caz instanța de fond era obligată să asigure participanților la proces, în speță a inculpatei, deplina exercitare a drepturilor procesuale - dreptul la apărare, conform prevederilor art.17 alin.(2) Cod de procedură penală și să înlăture apărătorul din procesul penal, cu înlocuirea lui cu un alt apărător competent și de bună-credință.

La caz, instanța de judecată nu a reacționat la aceste încălcări a dreptului la apărare și a indicat în conținutul sentinței emise în speță, că avocatul, la fel ca și procurorul, au solicitat încetarea cauzei penale, contrar prevederilor stipulate în art.68 alin.(3) Cod de procedură penală.

Mai mult ca atît, instanța de apel, respingînd apelul inculpatei, ca fiind depus peste termen, nu s-a expus referitor la obligațiunea apărătorului, care conform prevederilor pct.14 alin.(1) al art.68 Cod de procedură penală trebuia să atace sentința, iar apoi, să nu retragă apelul depus fără consimțămîntul persoanei pe care o apără.

Prin urmare, recurentul consideră că instanța de apel eronat a constatat că s-a omis termenul de apel de contestare a sentinței, iar neexaminarea apelului a privat-o pe inculpată de o cale ordinară de atac, fapt care lezează dreptul acesteia la un proces echitabil, în general, și dreptul la o verificare de către o instanță ierarhic superioară a fondului cauzei, în special.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorul inculpatei, menționează că din materialele cauzei rezultă că acțiunile efectuate au fost legale în cadrul dosarului penal și nu a fost admisă încălcarea anumitor prevederi ale legii procesual-penale, ce ar fi condiționat comiterea unor erori grave de drept.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, pentru următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale, este tardiv sau inadmisibil ori nu este întemeiat legal, adică este nefondat.

Din textul recursului ordinar declarat, se constată că titularul acestuia critică decizia instanței de apel pentru că, în opinia sa, incorect au fost respinse, ca fiind depuse peste termen, cererile de apel declarate de inculpată și avocatul acesteia, Amihalachioaie Gh., întrucât Andrușcenco D. nu locuia pe adresa indicată în rechizitoriu, sat. Căbăiești, r-nul Călărași, dar în satul Sadova, același raion, iar despre acest fapt cunoșteau atât instanța de fond, procurorul, cât și avocatul care o reprezenta, și respectiv ultima nu a putut semna pe avizul poștal anexat la materialele cauzei și nu a primit sentința motivată la data indicată în aviz.

Pornind de la aceste alegații și analizându-le în coroborare cu materialele dosarului, Colegiul penal lărgit constată următoarele.

Din dispozitivul deciziei recurate rezultă că apelurile avocatului Amihalachioaie Gh. și, respectiv a inculpatei Andrușcenco D., au fost respinse, ca fiind depuse peste termen, menționându-se în considerentele deciziei că sentința motivată a fost pronunțată integral la 30 septembrie 2015, în textul acesteia fiind indicat expres modul și termenul de atac, iar conform avizului poștal din dosar (*a se vedea f.d.216*), inculpata a primit copia sentinței la data de 02 octombrie 2015. Cu toate acestea, inculpata a declarat apel, conform datei de pe ștampila de intrare a Judecătoriei Călărași, abia la 11 noiembrie 2015, fără a invoca careva temeiuri de omitere a termenului de atac, prin aceasta încălcând prevederile exhaustive ale art. 402 Cod de procedură penală.

Verificând actele cauzei în acest aspect, instanța de recurs conchide că corect a statuat instanța de apel privitor la respingerea cererilor de apel a inculpatei și apărătorului acesteia, deoarece au fost depuse cu încălcarea vădită a termenului de 15 zile stipulat de lege pentru atacarea sentinței. Tot la acest capitol, se reține că instanța de apel a formulat o motivare corespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, adăugând subsidiar câteva raționamente.

Termenul de apel este un termen procesual legal, durata lui este stabilită exhaustiv prin lege, acesta fiind absolut și avînd un caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

În aceeași ordine de idei, art. 230 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, prevede că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Or, potrivit prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală raportate la explicațiile pct. 6.5 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din

12.12.2005 „Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel”, cu modificările și completările ulterioare, se specifică că la calcularea termenului de apel se aplică sistemul de unități libere (zile libere) cu posibilitatea prelungirii termenului pînă la prima zi lucrătoare, dacă acesta urmează să se sfîrșească într-o zi nelucrătoare. Totodată, la calcularea termenului de apel, nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește.

De asemenea, reieșind din orientările jurisprudențiale relevante, se enunță că momentul de la care începe să curgă termenul de atac este clar reglementat de lege – el fiind, în mod exclusiv, acela al pronunțării deciziei redactate – nu numai pentru că astfel este reglementată cea mai eficace modalitate de luare la cunoștință a celor hotărîte de instanță, dar și pentru că acest moment este punctul de plecare al unui termen, a cărui depășire duce la decăderea părților din dreptul de a folosi calea de atac.

Așadar, raportînd cauzei textele de lege indicate supra, Colegiul penal lărgit reiterează că, în speța discutată, termenul de declarare a apelului indubitabil a fost omis de către apelanți, din circumstanțe imputabile părților și nicidecum instanței de judecată, așa după cum afirmă recurentul în prezentul recurs. Or, mai precis, avocatul Amihalachioaie Gh. pretinde că instanța de fond, nu a ținut seama de faptul că inculpata avea altă adresă și a expediat greșit copia sentinței motivate la domiciliul acesteia, unde nu locuia nimeni, avizul fiind semnat de o persoană necunoscută, iar instanța de apel fără a lua aceste circumstanțe în considerare a specificat că termenul de apel a început a curge din data de 02.10.2015, dată la care a fost primită sentința și semnat avizul de primire de către inculpată.

În speță, circumstanțele de fapt indică contrariu, și anume se constată că, la ședința preliminară a instanței de fond din data de 04 august 2014, inculpata împreună cu avocatul ales de aceasta, Gaber C., au fost prezenți, iar atunci cînd instanța, în baza art. 358 Cod de procedură penală, a stabilit identitatea inculpatei, dînsa a specificat că are domiciliu în sat. Căbăiești, r-nul Călărași. (f.d. 154, vol. I) Totodată, urmează a se consemna că la etapa urmăririi penale a fost indicată aceeași adresă în acte.

Ulterior, inculpata a înaintat o cerere privitor la examinarea cauzei în continuare în lipsa sa, cu participarea avocatului ales, Gaber C., dat fiind că are la întreținere un copil mic de 11 luni, în antetul cererii declarate, la rubrica „adresă”, fiind indicat domiciliul din sat. Căbăiești, r-nul Călărași. (f.d. 160, vol. I)

Instanța de judecată, prin încheiere, a acceptat cererea inculpatei de a examina cauza în continuare, în lipsa acesteia.

După care, din actele cauzei se constată că, inculpata a încheiat contract de asistență juridică cu avocatul Croitoru M. la data de 07.03.2015, mandatul acestuia fiind anexat la fila dosarului 198, vol. I.

Reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 22 septembrie 2015, la care a fost și avocatul Croitoru M., se reține că instanța a înștiințat părțile prezente că, la 30 septembrie 2015, va fi pronunțată sentința motivată, ceea ce se certifică prin recipisa semnată de părți, iar la data de 30 septembrie 2015, avocatul nominalizat a primit copia sentinței. (f.d. 214, vol. I)

Inculpata nu a fost prezentă la data pronunțării integrale a sentinței.

În atare context, este importantă de a fi făcută mențiunea că, la pronunțarea hotărîrii integrale legea nu solicită obligatoriu prezența părților, iar pentru părțile care nu s-au prezentat la pronunțarea sentinței, se consideră că au luat cunoștință de conținutul hotărîrii motivate la data pronunțării, mai mult că hotărîrile se plasează pe portalul web al instanței de judecată, astfel devenind publice pentru toți.

În partea ce ține de modul de comunicare a actelor procedurale și adresa unde urmează a fi expediată ulterior hotărîrea judecătorească pentru părțile care nu au fost prezente la ședință, Colegiul penal lărgit ține să amintească stipulările din art. 238 și 243 Cod de procedură penală, potrivit cărora persoanei i se comunică actele procedurale la adresa unde locuiește, iar dacă printr-o declarație, dată anterior în cursul procesului penal, persoana a indicat un alt loc pentru a fi citată, ea se citează la locul indicat.

În caz de schimbare a adresei indicate în declarația sa, persoana este citată la noua sa adresă numai dacă a informat organul de urmărire penală ori instanța de judecată despre schimbarea intervenită sau dacă organul de urmărire penală ori instanța determină că s-a produs o schimbare de adresă pe baza datelor obținute de agentul respectiv. Inculpatul are obligația de a informa, în termen de cel mult 3 zile, organul de urmărire penală, procurorul, instanța de judecată despre schimbarea domiciliului.

De asemenea, față de cele ce preced, este relevant de a specifica că, pe tot parcursul judecării cauzei, inculpata a fost reprezentată de avocați aleși de dînsa, cu care a încheiat contract de asistență juridică, prin urmare dacă se pretinde că avocatul cunoștea despre schimbarea locului de trai a inculpatei, acesta urma să înștiințeze instanța, iar în caz contrar, corespondența dintre instanță și inculpată a fost dusă la locul de trai indicat de aceasta.

Prin urmare, avînd în vedere că, cercetînd materialele dosarului, instanța de recurs nu a găsit vreo mențiune, pînă la depunerea cererii de apel, despre faptul că Andrușenco D. locuiește de fapt în sat. Sadova, r-nul Călărași, și nu în sat. Căbăiești, se conchide că corect prima instanță i-a expediat copia sentinței la domiciliul său din sat. Căbăiești, r-nul Călărași, menționat de însuși Andrușenco D. în mai multe acte.

Cu privire la criticele recurentului privitor la autenticitatea avizului semnat de inculpată, se relevă că potrivit art. 236 alin. (3) Cod de procedură penală, citația se înmînează și prin serviciul poștal, ceea ce prezumă legalitatea acestei acțiuni, iar primirea citației sau a copiei sentinței se certifică de către destinatar prin semnătura aplicată pe aviz, ceea ce s-a realizat și în speța dată, avizul fiind anexat la fila dosarului 216, vol. I.

În continuare, după pronunțarea sentinței integrale, la 11 noiembrie 2015, prin intermediul Judecătoriei Călărași, inculpata a declarat apel împotriva acesteia, după care și avocatul Amihalachioaie Gh. a depus un apel suplimentar la data de 28 decembrie 2015.

Potrivit regulii generale prescrise de art. 402 Cod de procedură penală, termenul de declarare a apelului este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu prevede altfel. Excepția de la regula dată este reglementată de legiuitor în dispoziția art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, unde se specifică că apelul declarat după expirarea

termenului prevăzut de lege, este considerat ca fiind făcut în termen, dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Avînd în vedere cele ce preced, instanța de apel, reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 28 ianuarie 2016, a cercetat judicios aspectele ce țin de primirea sentinței motivate și domiciliu corect al inculpatei, iar la întrebările instanței inculpata a menționat că:

- „- *La momentul examinării cauzei locuiam în s. Sadova.*
- *În materialele cauzei era indicat că locuiam la adresa din s. Căbăiești.*
- *Consider că avocatul trebuia să anunțe instanța că nu locuiam în s. Căbăiești, dar locuiam în s. Sadova, deoarece el cunoștea acest fapt.*
- *Cînd am solicitat examinarea cauzei în lipsa mea nu am indicat o altă adresă.*
- *Avocatul care mi-a reprezentat interesele în instanța de fond a fost ales de către mine.”*

În atare circumstanțe, instanța de recurs consideră vădit neîntemeiate criticele recurentului aduse împotriva soluției adoptate de instanța de apel în partea ce ține de greșita expediere a copiei sentinței la domiciliul inculpatei, or aceasta nu a comunicat instanței o altă adresă decît cea din s. Căbăiești, r-nul Călărași, iar faptul că dînsa *consideră* că avocatul său urma să comunice instanței despre schimbarea adresei, nu poate fi imputat instanței.

Mai mult de atît, relevant de reținut este și faptul că avocatul Croitoru M. care a fost ales și împuternicit de către inculpata Andrușenco D. să-i reprezinte interesele în instanțele de judecată, a primit copia sentinței motivate la data de 30 septembrie 2015, fiind în drept să o conteste cu apel în termen de 15 zile.

Deci, potrivit formalismului legii procesual-penale, avînd caracter de garanție egală pentru toate părțile interesate, în sensul dispozițiilor art. 20 din Constituția Republicii Moldova, ca rațiune, satisfacerea imperativului disciplinării activității procesuale prin stabilirea unor termene peremptorii, se impune obligația îndeplinirii în termen a actelor de procedură, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului. Ca atare, neexecutarea în termen a unui drept procesual, conform sancțiunii menționate, duce la pierderea acestuia.

Subsidiar, reiterăm că prin admiterea unui apel tardiv și poziționarea uneia dintre părțile procesului penal pe o treaptă mai avantajoasă decît cealaltă parte, se încalcă vădit principiul egalității armelor, care *inter alia* prevede că fiecare parte trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a prezenta cauza sa în condiții care să nu-i plaseze într-o situație net dezavantajoasă în raport cu partea adversă.

În cele din urmă, se notează că aplicarea regulilor privind termenele de procedură este susceptibilă de a încălca principiul egalității armelor și a securității raporturilor juridice, în general, în măsura în care fiecare dintre părți nu se vor bucura de aceleași mijloace pentru a prezenta argumentele sale în fața unei instanțe (a se vedea în acest sens, *Varnima Corporation International S.A. contra Greciei*, nr.48906/06, §27, 28 mai 2009; *Ben Naceur contra Franței*, nr.63879/00, §32, 3 octombrie 2006; *Wynen contra Belgiei*, nr.32576/96, §32 CEDO 2002-VIII).

Așadar, raportînd cauzei textele de procedură penală indicate mai sus și statuările din jurisprudența constantă a Curții Europene, Colegiul penal lărgit reține că, în cauza deferită judecătii, termenul de declarare a apelurilor a fost omis de către inculpata Andrușenco D. și avocatul acesteia Amihalachioaie Gh., din circumstanțe care sunt imputabile părților și nicidecum instanței de judecată, iar recursul declarat urmează a fi respins, ca inadmisibil.

9. Pentru toate considerentele de fapt și de drept expuse în prezenta decizie, în conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Gheorghe Amihalachioaie în numele inculpatei Andrușenco Daniela, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016, în cauza penală privind-o pe Andrușenco Daniela Gheorghe.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 30 iunie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

NICOLAEV Ghenadie

MORARU Petru

TIMOFTI Vladimir

TOMA Nadejda